

Тріскині : сьогодення села

Позавчорашній день видався для газетярів теплим і світлим на зустрічі з гарними людьми в селі Тріскині, на їхні щирі усмішки, слова, сподівання, що все буде добре, якщо не будемо байдужими один до одного, до долі рідного села, держави. Звісно, у них не менше проблем, ніж у жителів інших сіл. Багато працюють на землі, їздять на сезонні заробітки. Усе для блага своїх сімей. Адже кожен господар хоче, щоб діти жили в достатку, а садиба не була гіршою, ніж в інших.

Попри поважний вік, Тріскині осучаснюються. Молодь залишається в глибинці, будується, що, безумовно, дуже радує. Також тут побільшало торгових закладів, а значить і приватних підприємців, відповідно створюються й нові робочі місця. Давно в селі діють ЗОШ III ст., ФАП, клуб. Останніми роками з'явилося багато нових вулиць із гарними будинками. Одно слово, населений пункт живе й має майбутнє.

Новій українській школі в Тріскинях бути

Народжуються в селі діти. У вересні, як зауважила директор місцевої школи Валентина Бриж, за парти сядуть 47 першокласників. Загалом у закладі навчаються 330 учнів, працюють 33 педагоги. Майже всі нині у відпустках, поталанило поспілкуватися з директором, вчителькою початкових класів Інною Прозапас, заступником директора з виховної роботи Тетяною Бриж. Педагоги саме розфарбовували стіни коридорів, мало-помалу готуються до Нової української школи.

Міністр освіти й науки України Лілія Гриневич наобіцяла першокласникам чимало: зручні парти й інтерактивні класні дошки, сучасні методики, «розумні» підручники й акваріуми. Але нині Тріскинська ЗОШ отримала лише 47 конструкторів, ще мають довести

одномісні парти.

Сподіваються, що одержать також комп'ютери та парти для інших школярів. Повідомила директор, що вже провели ремонт класних кімнат, чекають фарбу, щоб пофарбувати коридори. До речі, вже не один рік педагоги й батьки тривожаться через дах, що протікає. Однак, щоб полагодити його, спершу потрібно виготовити проектно-кошторисну документацію, що, звісно, також потребує чималих коштів. Також були б раді, якби замінили по класах і коридорах підлогу, що давно віджила своє, про що нагадують щілини між дошками. Є низка й інших проблем.

У народі кажуть, що в людини є дві домівки: перша – батьківська хата, а друга – рідна школа, в якій тебе також завжди чекають і люблять. І з цим не можуть не погодитися випускники та всі учні Тріскинської школи. Усі вони вболівають, щоб заклад освіти оновлювався, удосконалювався. Тож сподіваються, що його нагальні проблеми влада вирішить, адже село розбудовується, зростає тут і народжуваність, тому в найближчому майбутньому школа точно не пустуватиме.

Поштарка, яка пише вірші

Завідуюча відділенням зв'язку Галина Свиридон – особистість неординарна. Крім того, що працює на пошті майже 40 років, з дитинства пише вірші, навіть має рукописні збірки. А поезії в неї на різну тематику: про кохання, Україну та мальовничі краєвиди Полісся. Хоч би які послуги надавали на пошті, чи що доводилося продавати, про все напише

у віршованій формі. І вірші її не просто гарні, а проникливі, щирі, реалістичні. Болить її серце за те, що коїться на рідній землі. Але свято вірить, що прийде час – і навіть на сході заколосяться поля під блакитним небом і Господь подарує українцям мир у країні.

Розповідаючи про свою творчість, повідала й про роботу свою та листонош Наталії Приступи, яка вже 17 років трудиться поруч, та Тетяни Мосейчук, що прийшла сюди менше року тому. Сумлінно й плідно працюють листоноші, доставляють населенню майже 900 екземплярів видань. «Сарненських новин» у Тріскинях передплачують найбільше – понад 200 примірників. Здебільшого це постійні читачі, які вірні часопису десятиліттями. Також селяни люблять читати «Вісник і К». Варто зауважити, що, крім соцвиплат, періодичних видань, листоноші щомісяця реалізують населенню продукти харчування, побутову хімію орієнтовно на 15000 грн. Тож робота поштарок нелегка, і це при тому, що працюють не на повні ставки. Буває, бідкається завідуюча поштою, що не довозять по декілька видань «Сарненських нових». На жаль, ця проблема відома нам, і трапляється таке не лише в Тріскинському відділенні зв'язку, а й інших населених пунктах Сарненщини. От тільки коли Укрпошта наведе лад із доставкою періодики – невідомо. Прикро, що від цього страждають звичайні селяни, люди, яким цікаво, чим живе район.

Десятиліття на сторожі здоров'я односельців

Останніми роками в Україні все більше схиляються до того, щоб людей обслуговували сімейні лікарі, тобто не вузькопрофільні спеціалісти, а, так би мовити, медики з вищою освітою. Такий лікар не тільки зміряє температуру чи тиск, послухає, як працює ваше серце, а за необхідності виконає функції і хірурга, і травматолога. Але в маленьких

населених пунктах, яких чимало не тільки в районі, давно вже працюють фахівці, які, хоч і називаються фельдшерами, але, по суті, виконують саме роботу сімейного лікаря. Адже коли в людей постануть проблеми зі здоров'ям, усі відразу поспішають у місцевий фельдшерський пункт, бо знають: тут їм допоможуть.

ФАПом у Тріскинях завідує Алла Кусковець, яка трудиться тут із 1991 року. Вона й повідала, що зараз під їх наглядом перебувають 23 вагітні, 35 дітей до року. У ФАПі діє аптечний пункт, тож селяни часто приходять за необхідними ліками, а ще поміряти артеріальний тиск, отримати консультацію медиків. Фахівці співпрацюють із Цепцевицькою амбулаторією, тож при потребі запрошують лікарів або ж направляють хворих туди на консультації, лікування. ФАП забезпечений препаратами для надання невідкладної допомоги, регулярно отримують вакцину для щеплення. Щоправда, не приховали факт, що щеплюють лише 50% жителів, решта – відмовники. Люди не довіряють нинішнім виробникам вакцин, кажуть, що наслідки бувають летальні. Вони, певно, не знають, які наслідки бувають від правця чи дифтерії. Зазвичай такі хворі, серед яких нерідко й діти, помирають. Отже, потрібно насамперед все зважити й піклуватися про життя дітей і своє також.

Бібліотека, близька до людей

Навіть у час тотальної комп'ютеризації, Інтернет-ресурсів книга, періодичні видання потрібні людині. Без них не можуть бути повноцінними освіта, відродження духовності,

формування світогляду, становлення особистості юних читачів. Бібліотека в Тріскинях, якою 17 років завідує Віта Прозапас, є осередком збереження національної культури, народних традицій і звичаїв, історії села, виступає своєрідним організатором спілкування його жителів. Сьогодні це є найбільш доступний культурний заклад для громади. Так би мовити, довідковий, інформаційний та освітній центр. Бібліотека організовує свою роботу, виходячи із соціальних та життєвих потреб мешканців, враховуючи інтерес відвідувачів до подій минулого, сьогодення. Внаслідок цієї роботи зібрані цікаві матеріали з історичного минулого та сьогодення села. Одно слово, цей заклад — збирач і хранитель цікавої, цінної інформації.

У Тріскинях жили й живуть люди, які ввійшли в історію села, їх треба знати, поважати й пам'ятати. Бібліотекар зауважила, що сільська книгарня — перший помічник школи. Тут проводять спільні заходи з виховання дітей, діє клуб за інтересами «Любителі природи». Просто любити природу і милуватися її красою – мало. Треба бути для неї другом і добрим господарем, впевнені його учасники. Одно слово, дбають про екологію села і долучаються до різних екологічних акцій, маршрутів тощо. Загалом сільська бібліотека, де книжкових фонд становить понад 9000 примірників, є 5 періодичних видань, і понад 500 читачів мають широкі можливості для того, щоб зробити своє дозвілля не лише приємним і цікавим, а й змістовним.

Художник Микола Захарчук

Малює пейзажі, ікони, портрети...

Насичені кольори й індивідуальність почерку — такі найперші враження від картин художника Миколи Захарчука. Чоловік скромно розповідає, що майже все життя пропрацював у селі на сортовипробувальній станції. Упродовж якого не розлучався і з пензлем. Хист до малювання в нього проявився ще в дитинстві, десь у п'ятому класі. Серйозно займатися живописом почав у молоді роки. Ця робота приносила велике задоволення. Друзі часто просили написати чийсь портрет, різні картини. Серед робіт переважають пейзажі, однак є і портрети, ікони, виконані олією.

Свого часу разом із братом реставрував святиню в Сарнах, три роки тому розмальовував церкву і в рідних Тріскинях. Така робота несе в собі духовну силу, дає енергію, приносить не лише естетичне задоволення людям, а й має певну духовну цінність. Поцікавилась, за скільки часу намалював картину «Тайна вечеря». Виявляється, довелося витратити на святиню понад 2 тижні. Усе залежить від сюжету, складності. Грунтує, малює, чекає, поки висохне один шар фарби, потім наносить інший. Іноді проходить фарбою по декілька разів, щоб не так швидко втрачали колір.

Спершу митець використовував олівці, гуаш, тепер лише масляні фарби. Вони добре тримають колір і дають насичені відтінки. Загалом намалював за життя до півсотні картин, однак вдома лише декілька, більшу частину подарував рідним, друзям. Нині все рідше й рідше сідає за полотно. Ймовірно тому, що не вистачає часу, адже має сім'ю, велике підсобне господарство, обробляють багато землі. До речі, варто зауважити, що у родині Захарчуків лише два художники — це Микола та його брат Сергій, який трудиться в Сарненському будинку дітей і молоді. Не успадкували талант тата й діти Миколи Денисовича. Хтозна, можливо, хист до малювання проявиться в онуків.

Лотоцька О.